

hæbde, at naar Staten paalægger en stor Del Arbejdsgivere Forsikringslovgang, saa skylder den ogsaa at gøre det paa en saadan Maade, at de ikke derved tvinges til at indbetale nogen som helst Fortjeneste i et privat Aktieselskabs Klasse, men kun komme til at udrede, hvad der strengt taget kan fordres af dem til Dækning af Forsikringen. Jeg sagde før, at Bestemmelsen i denne Paragraf har vist en stærk Stemning; jeg vil nødtig bruge stærke Ord, men jeg vil dog nævne som et lille Bink om Stemningen, at denne Paragrafs Bestemmelser ere blevne kaldte et „Slavereglement“, som vilde blive utaaleligt for en stor Del industrielle Erhverv. Maaffe vilde slikt kunne bruges over for Storindustrien; men her til Lands vil det komme til haardt at ramme den lille Mand rundt omkring i Landet og det i Erhverv, som hverken ere ny eller driftsjarlige, og som have været kendte her i Landet fra Arilds Tid, nemlig Erhvervene som Blikkenslagere, Glasmestre, Tømrere, Snedlere, Murere osv. At stille dem under et saadant Tilsyn vilde dog virkelig være en høj Grad af Umyndiggørelse; det vilde jo trykke deres Udøvere ned til at være en Slags menige af anden Klasse blandt Landets Borgere. Allerede derfor vilde dette Forslag vække Harmen rundt om i Landet, og det vilde derfor vistnok ogsaa være et ret uheldigt Forslag at gaa til Valg paa. En saadan Harm vil vise sig overalt, hvor der findes Haandværkere og industridrivende, og det findes der ikke alene i Byerne, men i stort Antal rundt omkring i Landet. Jeg tror ikke, man er ganske bekendt med, hvor stort dette Antal er, og jeg skal derfor henlede Opmærksomheden paa et Tal, som kan findes i de statistiske Tabelværter. Naar man holder sig til de saakaldte Hovedpersoner og lader Kvinderne være ude af Betragtning, selv om de ere Hovedpersoner — de kunne jo ikke blive Vælgere — vil man se, at der paa Landet findes 118,000 Hovedpersoner af Landbruget; lige fra Godsjeerne ned til Indfidderne, mod 52,000 Hovedpersoner i Industri og Haandværk, foruden hvad der findes i Byerne. Det vil sige, at de Herrer rundt omkring i Kredseene paa Landet for hver 2 Landbrugere ville finde 1 Haandværker eller industridrivende, foruden dem, der findes i Byerne. Det kunde nu ikke falde mig ind at fremhæve dette fra den Side, at nogen i denne Sal af Hensyn til Vælgerne skulde lade sig paavirke i sin Overbevisning. Det er slet ikke min Mening, jeg anfører Tallet af en helt anden Grund, nemlig for at henlede Opmærksomheden paa, at Haandværkerne og de industridrivende

her i Landet ikke udgøre en lille Mæt, som intet betyder, thi det er ikke Tilfældet. Selv i Landsognene udgøre de en betydelig Vælgermængde, som dog lige saa godt har Lov til at leve i Landet som andre, og som man derfor ogsaa skylder at tage et vist Hensyn til. Jeg skal nu i øvrigt lade Enkeltbederne i det foreliggende Lovforslag ligge, men en enkelt maa jeg dog berøre, fordi det erede Medlem herom fremsatte noget, som ikke var korrekt. Da jeg forleden kritiserede dette Lovforslag, paatalte jeg, som det maaffe vil erindres, blandt andet ogsaa den Bestemmelse, at en hel Række Virksomheder bleve forsikringspligtige, naar de havde 10 Arbejdere paa Værkstedet; men ikke, naar der kun var 9 eller færre. Paa denne min Indvending gav det erede Medlem for Aalborg i Forgaaers et Svar, som her citeres udenad — det erede Medlem kan jo saa rette mig, hvis det er galt. Det erede Medlem citerede i sit Svar § 3, Stykke 2, af sit Lovforslag og sagde, at efter denne Paragraf var det kun Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder, der bleve forsikringspligtige, naar de sysselsatte 10 Arbejdere, hvorimod denne Bestemmelse slet ikke ramte det egentlige Haandværk. Men dette er urigtigt. Det erede Medlem glemte en hel Del af sin Paragraf. Den gaar nemlig i fuld Ordlyd ud paa, at forsikringspligtige ere „Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder, hvortil henregnes ethvert Sted, hvor der fremstilles eksplosive Stoffer eller eksploderende Genstande uden Hensyn til Antallet af dermed beskæftigede Personer, samt alle andre Anlæg, i hvilke der inden Døre i industrielt Djemed tilvirkes Genstande, saafremt mindst 10 Arbejdere derved regelmæssig beskæftiges“. Saaledes lod Paragraffen i Fjor, og den samme Bestemmelse er uforandret gentagen i Lovforslaget for i Aar. Der staar altsaa i den, at Forsikringspligt ikke alene paahviler Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder, men alle andre Anlæg, i hvilke der inden Døre i industrielt Djemed tilvirkes Genstande, saafremt mindst 10 Arbejdere derved regelmæssig beskæftiges. Deraf fremgaar, at denne Pligt f. Eks. ogsaa hviler paa Systuer, hvor der beskæftiges 10 Systerer, ogsaa paa Stomager-, Skræbder-, Snedler-, værksteder m. fl., hvor 10 Arbejdere ere sysselsatte. Jeg formoder, at Værkingerne ogsaa regnes for „Arbejdere“, saa det ikke en Gang drejer sig om Værksteder, hvor der holdes 10 Svende. Det erede Medlem tog altsaa fejl, da han citerede Paragraffen forleden Dag. Han har nu været saa venlig at række mig det paagældende Blad af